

Jesu rättfärdighet – människa för alltid, del 2

(utdrag ur Vändpunkten av Ellen G White)

s.40

Det skulle ha varit en nästan ofattbar förödmjukelse för Guds Son att ikläda sig mänsklig natur, till och med då Adam befann sig i sitt syndfria tillstånd i Eden. Men Jesus iklädde sig mänsklig gestalt, då människosläktet hade blivit försvagat efter fyra tusen år i synd. I likhet med varje Adams barn tog han på sig följderna av ärftlighetslagarna. Vilka dessa följder var framgår av berättelsen om hans jordiska förfäder. Han fick del av detta arv för att kunna förstå våra sorger och frestelser, och för att ge oss exempel genom ett syndfritt liv.

I himmelen hade Satan hatat Kristus för den ställning han innehade hos Gud. Han hatade honom så mycket mer, då han själv blev utstött. Han hatade honom som lovat att återlösa ett syndigt släkte. Till denna värld, i vilken Satan gjorde anspråk att vara härskare, tillät Gud ändå sin Son att komma som ett hjälplöst litet barn, underkastad mänsklig svaghet. Han tillät honom att möta livets faror i likhet med alla människor. Han fick utkämpa den strid som alla människor måste utkämpa, med risk att misslyckas och gå evigt förlorad.

En jordisk far visar de ömmaste känslor för sin son. Han ser in i sitt lilla barns ansikte och bävar inför tanken på livets faror. Han längtar efter att kunna skydda sin son mot Satans makt och bevara honom från frestelse och kamp. Gud överlämnade sin enfödde Son till en ännu bittrare strid och en ännu mer fruktansvärd risk, för att livets väg skulle öppnas i trygghet för våra barn. "Däri består kärleken."

s.22

För att försäkra oss om sitt oföränderliga fridsförbund, utgav Gud sin enfödde Son för att han skulle bli en av människornas familj och till evig tid behålla sin mänskliga natur.

s.104

Satan hade åberopat Adams synd som bevis för att Guds lag var orättfärdig och omöjlig att lyda. I vår mänskliga natur skulle Jesus försona vad Adam brutit. Men när Adam angreps av frestelsen var han opåverkad av syndens degeneration. Han stod i sin fullkomliga mandoms styrka, i besittning av full livskraft till kropp och själ. Han var omgiven av Edens skönhet och han umgicks dagligen med himmelska väsen. Så var inte förhållandet med Jesus, när han kom ut i öknen för att utkämpa sin strid med Satan. Under 4.000 år hade människosläktet avtagit i fysisk styrka, andlig kraft och moralisk styrka. Jesus tog på sig den fördärvade människonaturens svaghet. Endast på detta sätt kunde han rädda människan från fördärvets djupaste förfall. Många menar att det var omöjligt för Jesus att övervinna av frestelsen. I så fall kunde han inte ha blivit ställd i Adams ställe. Han kunde inte vinna den seger Adam inte lyckades vinna. Om vi i något avseende skulle utsättas för en mera riskfylld strid än den som Jesus utkämpade skulle han inte kunna bistå oss. Men Jesus iklädde sig den mänskliga naturen med alla dess böjelser. Han antog människans natur med dess möjligheter att ge efter för frestelsen. Vi behöver inte uthärda något som inte han har uthärdat.